

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupen JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem
sídlem Štefánikova 75/48, 150 00 Praha 5

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2023, č. j.: X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2023, č. j.: X (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2023, č. j.: X, kterým byla žalobci pro nesplnění podmínek v § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“), zamítnuta žádost o invalidní důchod.
2. Žalobce v podané žalobě po vylíčení průběhu řízení citoval § 29 a § 38 zákona o důchodovém pojištění. Uvedl, že podmínky pro přiznání invalidního důchodu, jak jsou v nich vymezeny,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v napadeném rozhodnutí nejsou jakkoli konstatovány. Žalovaná nesprávně zamítla námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí a rovněž tak chybně je potvrdila.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v námitkách nijak nespороval hlavní důvod nepřiznání invalidního důchodu spočívající v nezískání potřebné doby pojištění, nesdělil, jaká doba pojištění není započtena, jaká chybí, která je nesprávně uvedena v osobním listu důchodového pojištění, nebyl připojen žádný doklad k chybějící době pojištění. Žalovaná proto novým posudkem prověřovala správnost posudkového výroku o uznané invaliditě, datu a stupni invalidity. Žalobce je sice invalidní, ale nelze mu přiznat a vyplácet invalidní důchod pro nesplnění potřebné doby pojištění. Prominutí nesplnění podmínky získání stanoveného počtu let doby pojištění zákon o důchodovém pojištění neumožňuje ani s přihlédnutím k nepříznivé finanční a sociální situaci žalobce. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako zcela nedůvodnou.
4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 21. 9. 2022 podal žalobce žádost o invalidní důchod. Do rubriky „*Přehled o činnostech a náhradních dobách od ukončení povinné školní docházky až do dne podání žádosti o důchod*“ na dobu od 1. 10. 1982 do 31. 12. 2021 odkázal na evidenci žalované, současně zmínil činnosti od 3. 8. 1992 do 30. 4. 1993 u subjektu A. M., od 3. 8. 1992 do 31. 12. 1993 u subjektu J. M., od 16. 1. 1995 do 31. 12. 1999 a od 21. 2. 2001 do 13. 7. 2008 působení jako osoba samostatně výdělečně činná a od 1. 10. 2020 činnost u společnosti Mikapa plus s. r. o.
6. Na základě této žádosti vydala žalovaná dne 6. 2. 2023 prvoinstanční rozhodnutí, kterým žádost o starobní důchod zamítla pro nesplnění podmínek v § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Jak je zjevné z odůvodnění, žalobce získal v rozhodném období od 17. 10. 2012 do 16. 10. 2022 pouze 3 roky a 111 dnů pojištění a v rozhodném období od 17. 10. 2002 do 16. 10. 2022 pouze 6 roků a 188 dnů pojištění. Podle posudku o invaliditě ze dne 30. 11. 2022 vydaném PSSZ – LPS pro Prahu 2 pod č. j.: LPS/2022/815-P2_CSSZ se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, když pracovní schopnost poklesla o 40 %, den vzniku invalidity byl stanoven na 17. 10. 2022. Žalobce je schopen po vzniku invalidity prvního stupně vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti, platnost posudku byla určena jako trvalá. U žalobce bylo diagnostikováno středně těžké funkční postižení se závažným postižením více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu a se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení. Rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „*vyhláška o posuzování invalidity*“).
7. Dne 6. 3. 2023 žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky, v nichž konstatoval svou trvalou invaliditu a neschopnost výdělečné činnosti. V následném doplnění námitek ze dne 19. 3. 2023 sdělil, že kvůli jeho zdravotnímu stavu s ním byl rozvázán pracovní poměr a aktuálně nikde nepracuje. Se svou družkou má syna, narozeného 3. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2010, všichni žijí v jediné místnosti v podnájmu. Žalobce nemůže dlouho sedět, dokáže bez zastavení ujit maximálně 200 metrů a musí brát analgetika. K námitkám připojil mj. posudek o zdravotním stavu ze dne 30. 11. 2022 vydaný PSSZ – LPS pro Prahu 2 pod č. j.: LPS/2022/815-P2_CSSZ pro účely žádosti o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrné doby podle § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

8. V napadeném rozhodnutí žalovaná potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. Žalovaná vzhledem k námitkám směřujícím k posouzení zdravotního stavu dala vypracovat posudek o invaliditě oddělení LPS pro pracoviště ČSSZ Plzeň. Podle posudku ze dne 17. 5. 2023, č. j.: LPS/2023/526-NR-PLZ_CSSZ, se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí šlo o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, přičemž pracovní schopnost poklesla o 40 %, den vzniku invalidity byl stanoven na 17. 10. 2022 a platnost posudku byla určena do 31. 5. 2024. Shodně s posudkem ze dne 30. 11. 2022 bylo vedoucí postižení s ohledem na bolestivé a iritační projevy středně těžké, uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (závažné postižení více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, s insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu a se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení). Ve spojitosti s fyzickou náročností profese žalobce byla stran poklesu pracovní schopnosti stanovena hodnota 40 %, nicméně ani přezkumem zdravotního stavu se nezjistilo funkční postižení takové závažnosti, aby indikovalo invalidizaci žalobce ve vyšším než prvním stupni invalidity. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se nezměnila ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity. Jelikož po přezkoumání celkového zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 40 %, a tudíž nebyly splněny podmínky pro invaliditu druhého či třetího stupně, shledala žalovaná námitky nedůvodnými.
9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění *„pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu“.*
11. Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *„potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku*
 - a) do 20 let méně než jeden rok,*
 - b) od 20 let do 22 let jeden rok,*
 - c) od 22 let do 24 let dva roky,*
 - e) od 26 let do 28 let čtyři roky a*
 - f) nad 28 let pět roků.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění „*potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky*“.
13. Soud konstatuje, že v souvislosti se žalobou proti rozhodnutí správního orgánu žalobce stíhá povinnost konkretizovat žalobní tvrzení (důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí), pokud jde o podstatu tvrzené nezákonnosti, a individualizace, pokud jde o provázání tvrzení s konkrétními okolnostmi daného případu. Žalobce tedy musí poukázat na konkrétní důvod nezákonnosti, v jakém ohledu je rozhodnutí nezákonné, a na individualizované skutkové okolnosti, z nichž tato nezákonnost pramení. Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 3/2008-78). V posuzované věci přitom žalobce pouze obecně namítl nesprávnost napadeného rozhodnutí, aniž by blíže vyjádřil konkrétní výhrady.
14. Žalobce neprokázal, že by žalovaná při rozhodování o jeho žádosti o invalidní důchod postupovala v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí nevykazuje takové vady, k nimž by soud musel přihlédnout ex offio, jelikož je srozumitelné a přezkoumatelné stejně jako předcházející prvoinstanční rozhodnutí. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s důvodem vedoucím k zamítnutí žádosti o invalidní důchod, když podle názoru soudu správně aplikovala příslušná ustanovení zákona o důchodovém pojištění. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť plně odpovídá předmětné zákonné úpravě. Rovněž soud přezkoumal zákonnost řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobily k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované. Soud na rozdíl od žalobce v této věci neshledal pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí a sám žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno ve smyslu § 52 správního řádu, nepředložil při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné skutečnosti mající vliv na přiznání invalidního důchodu, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
15. Žalobce se v námitkách, jež tvořily předmět napadeného rozhodnutí, zaměřil toliko na svůj zdravotní stav, zatímco k druhé podmínce pro přiznání invalidního důchodu, tzn. k době pojištění, se nikterak nevyjadřoval. Nebylo proto pochybením žalované, pokud se nevěnovala právě otázce získání potřebné doby pojištění, když tato již byla objasněna v prvoinstančním rozhodnutí, a správní řízení v prvním a druhém stupni je z pohledu soudního přezkumu jednotným celkem. Soud také připomíná, že v řízení o přiznání invalidního důchodu jsou v souvislosti se zjištěním doby pojištění základním důkazním prostředkem evidenční listy důchodového pojištění. To neznamená, že rozhodné skutečnosti nelze prokázat jinak; je možné užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 89/2006–65). Pokud měl žalobce za to, že evidenční listy v jeho věci neobsahují přesné či úplné údaje, a proto byla doba

pojištění stanovena nesprávně, bylo na něm, aby předložil příslušné důkazy osvědčující dobu pojištění, což ovšem neučinil.

16. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.